Για ποια περιουσία μας κλαίμε; (Σάββας Ηλιάδης, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 6 Φεβρουαρίου, 2017

Σιωπή. Νεκρική σιωπή σκέπασε τη γη και τον ουρανό της πατρίδας μας. Δεν ακούγεται άχνα. Μόνο πόνος. Μουγγός, εσώψυχος ο πόνος. Και το κλάμα του λαού αφανέρωτο. Βασίλισσα στέκει η σιωπή, παρακολουθώντας την άρδην ανατροπή των πάντων.

Σιωπά και κλαυθμυρίζει ο Νεοέλληνας: «Μας έλειψε, λέει, η περιουσία μας. Μας έφυγε η ουσία και μας έμεινε το περί. Μείναμε γύρω γύρω, απ' έξω και μακριά απ' αυτήν. Περί την ουσία, αλλά όχι μέσα στην ουσία. Χαθήκαμε, σβήσαμε. Δεν υπάρχει λόγος να υπάρχουμε χωρίς την ουσία. Τα πάντα έγιναν ανούσια. Όλη η ζωή έχασε το νόημά της. Γιατί να ζούμε; Γιατί να ονειρευόμαστε; Γιατί να συνεχίζουμε αυτό το βάσανο, αφού με πολλή δυσκολία εξασφαλίζουμε ακόμη κι αυτόν τον επιούσιο; Ό,τι θέλει ας γίνει, αφού δεν έχει ουσία πια τίποτε».

Η κάθε μέρα που ξημερώνει, επιβεβαιώνει αυτήν την πραγματικότητα μέσα από τα απονενοημένα λόγια και έργα πολλών συνανθρώπων μας.
Το ερώτημα όμως είναι: **Για ποια απωλεσθείσα περιουσία οδυνάται** αψοφητί και «αυτοκτονεί» πριν από την ώρα του ο Νεοέλληνας; Μήπως γι' αυτήν που προέρχεται από τη συνουσία με την ανομία και την αμαρτία; Μήπως για την «υπεξαιρεθείσα» από την καταχρηστική σχέση του εδώ και δεκαετίες με την διεφθαρμένη εξουσία; Μήπως, γενικώς, για την λυσσώδη, και κατ' αυτόν ουσιώδη, προσπάθειά του να αποκτήσει την επίγεια - υλική περιουσία; Διότι, ας μην κρυβόμαστε, εν ολίγοις ή εν πολλοίς, αυτός είναι ο στόχος της νέας ευρωπαΐζουσας βιοθεωρίας και κοσμοθεωρίας μας: Η ουσία της ζωής εξαρτάται από την παρουσία ή την απουσία της εγκόσμιας περιουσίας. Και μάλιστα της πλουσίας. Δηλαδή,**γίναμε σαν αυτούς, που έχουν λησμονήσει το μάταιο και πρόσκαιρο της ζωής** και για τους οποίους ο απόστολος Παύλος γράφει : «*εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*». (Α΄ Κορ. 15,32)

Και συνεχίζουμε αμετάπειστοι ονειροπόλοι. Μένοντας αμετακίνητοι στις κούφιες ιδέες μας και στηριζόμενοι αφελώς σ' αυτούς που μας οδήγησαν εδώ. Που μας τα σέρβιραν όλα τεχνηέντως, με τον κατάλληλο τρόπο και στον κατάλληλο καιρό και **μας αφόπλισαν πνευματικά**. Στον καιρό που γέμιζαν οι τσέπες μας και πάχυναν οι κοιλιές μας και έμενε άδειο το κεφάλι μας, και συνεχίζει να μένει, αφού αποποιηθήκαμε ως «άχρηστη» την περιουσία, με τα κατ' ουσία πολύτιμα

κληροδοτήματα της φύτρας μας.

Η λέξη **ουσία**, στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται στην παραβολή του Ασώτου:
« *Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισεν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως*». (Λουκά 15, 11-13)

Καταρχάς σημαίνει την περιουσία. Όπως και η λέξη «βίος». Ο**άγιος Θεοφύλακτος Βουλγαρίας** μας λέει: «*Ουσία του ανθρώπου το λογικόν εστιν, ώ παρέπεται και το αυτεξούσιον` παν γαρ λογικόν αυτεξούσιον... Και πάντα δε απλώς, όσα δέδωκεν ημίν ο Κύριος, ουσία ημών λογισθείεν, οίον λέγω ουρανόν, γην, απλώς την κτίσιν πάσαν, νόμον, προφήτας*».
Δηλαδή: «***Περιουσία του ανθρώπου είναι το λογικό του, το οποίο συνοδεύεται από το αυτεξούσιο. Διότι κάθε λογικό είναι και αυτεξούσιο... Και με απλά λόγια, όσα μας έδωσε ο Κύριος, ας λογαριάζονται ως περιουσία μας. Όπως θα έλεγα τον ουρανό, τη γη, με ένα λόγο όλη την κτίση, το νόμο, τους προφήτες***».

Βλέπουμε πως ο άγιος θεωρεί ως πρώτη και ξεχωριστή περιουσία μας το λογικό και το αυτεξούσιο. Επίσης, χωρίς να αγνοεί και να υποτιμά τα επίγεια ως επουσιώδη, δίνει και την ουράνια διάσταση και αξία στη λέξη. Όχι μόνο η κτίση, η οποία είναι «διακόνισσά μας» στην παρούσα ζωή, αλλά και τα άκτιστα είναι περιουσία μας, τα οποία υπάρχουν μέσα στο νόμο, δηλαδή στην Αγία Γραφή και αποκαλύπτονται στους αγίους. Και αυτά, τα **ουράνια**, είναι τα αληθινά και πλέον ουσιώδη. Διότι, **αν πιστεύουμε στην αιώνια ζωή, αυτά πρέπει πρώτα να επιθυμούμε** . Κι όσο κι αν ταλαιπωρηθούμε σ' αυτήν τη ζωή, όσο κι αν μας λείψουν τα επίγεια περιουσιακά αγαθά, με την εξασφάλιση των ουράνιων, θα απολαύσουμε και την αιώνια μακαριότητα του Χριστού. Εύχεσθε! Και μην ξεχνάμε:
Τα υπερούσια, ως πεμπτουσία αυτής ταύτης της ζωής, είναι η περιουσία μας!

Κιλκίς, 27-1-2017

(Πηγή ηλ. κειμένου: aktines.blogspot.gr)